

TICA MORGAN

De Punt

Mooie Moorden

2021

Gloude | Amsterdam

Was het eiland tot rust gekomen? Ze wist het niet zeker. Oppervlakkig gezien leek het erop. Praatjes over het weer hadden het nieuws en de speculaties over de moordzaken allang verdrongen en de journalisten hadden het eiland een dag na de bekentenis ijlings verlaten. Maar Goeree-Overflakkee had de slaap maar moeilijk kunnen vatten de eerste dagen. Het voelde er rusteloos, zenuwslopend bijna, in afwachting van de rechtszaak en natrillend van alle spanning. In de weken die volgden was het aantal inbraken drastisch afgenomen. Deuren werden hermetisch afgesloten en het leek alsof zelfs de inbrekers zich koest hielden. De winter had de aandacht op een positieve manier afgeleid. De afgelopen dagen had het flink gevoren en gesneeuwd. Op opgespoten sportvelden en dichtgevroren slootjes werd fanatiek geschaatst en de sneeuw had de bruine saaie weilanden en velden omgetoverd tot witte, eindeloze vlaktes. Prachtig vond Zoë het. Samen met haar kinderen had ze een heuse sneeuwpop gebouwd in de tuin, compleet met honkbalpet, een Feyenoord-sjaal, zwarte kraallogjes en een grote glimlach. Alleen de wortel ontbrak.

Ze keek tevreden naar de sneeuwpop, sloeg haar sjaal wat dichtër om haar nek en liep richting haar auto. Ze had avonddienst en helaas moest ze in uniform. Geen overval of geweldsdelict en zeker geen moordzaak om aan te werken dit keer. Het dossier Almekinders was ingeleverd. De zaak kwam in maart voor. Met iets van weemoed dacht ze terug aan het onderzoek. Het had haar veel gebracht. De weken na de spectaculaire arrestatie was ze op straat door mensen aangespro-

ken, had ze spontaan schouderklopjes gekregen, kaartjes van onbekenden waren in de brievenbus gestopt en haar beste vriendin Kim had haar licht spottend, maar vooral trots tot b'fer gebombardeerd: een Bekende Flakkeeënaar. Maar die aandacht was nu weer weggeëbd. Ze reed langzaam richting het bureau. De wegen waren goed gestrooid, maar het was toch opletten voor gladheid. Ze verwachtte een rustige avonddienst en ze had een studieboek meegenomen.

Bert, haar maatje voor deze dienst, was er al en zat aan de koffie. 'Jij ook een bakkie?'

Ze reageerde met 'graag' en hij haalde koffie voor haar.

'Ik heb de collega's zonet gesproken en ze hadden niets interessants te melden. Gisternacht ontstond er een opstootje in een kroeg hier in het centrum van Sommelsdijk, maar dat is ter plekke opgelost en vanochtend was er een botsing in Ouddorp en een melding van een burenruzie. Allemaal afgehandeld.'

Ze nam een slok van de gitzwarte koffie. Het was smerige koffie, maar ze had de cafeïne nodig na een druk weekend waarin ze niet veel had geslapen. Het hele weekend was ze bij Kenneth in Rotterdam geweest. En dat betekende heerlijk uitgebreid eten, veel seks en weinig slapen. Drie maanden waren ze nu samen en ze genoot van elk moment. Hij was goed voor haar. Hield haar vast als ze zei dat het niet nodig was, kookte eten, maakte haar aan het lachen en speelde enthousiast met de jongens. Ideaal. Nou ja, ideaal? Hij kon niet goed tegen kritiek, kon af en toe onredelijk zijn, droeg witte sokken en lelijke colberts. Witte sportsokken met groene of blauwe streepjes. Als ze bij hem was, kon ze zichzelf nooit lang bedwingen voordat ze zijn kleren wilde uittrekken. Vooral om te genieten van zijn heerlijke, grote lijf, maar niet in de laatste plaats om die lelijke sokken weg te smijten in een verre hoek in de hoop dat hij ze nooit meer terug kon vinden. Hij dacht er niet aan om zijn sokken te vervangen, had hij laten weten. 'Kan niet tegen verandering', kon aan het lijstje negatieve punten worden toegevoegd, dacht ze. Ze geewde achter haar hand.

Bert keek haar lachend aan terwijl hij met een poetsdoekje zijn bril met veel precisie aan het schoonmaken was. 'Hoe is het met mijn favoriete Rotterdamse vriend?'

Ze lachte terug. 'Goed, je krijgt de groetjes van hem.'

'Dankjewel. Wat gaan we doen?'

'Rondje eiland, dacht ik.'

Bert stond op bij wijze van antwoord en ze deden beiden hun jassen en handschoenen aan. Zoë gooide de sleutels van de dienstauto naar Bert en ze liepen naar buiten. De sneeuw knisperde onder haar laarzen. Ze keek omhoog naar de helderblauwe hemel en een druppel smeltwater viel uit een boom precies op haar oog. De komende dagen ging het dooien, was de voorspelling. Het witte landschap zou zich zachtjes aan terug trekken waardoor de bruine, modderige velden tevoorschijn zouden komen. Het eiland zou zijn grauwe gedaante terugkrijgen. Ze stapten in en reden rustig weg. Onderweg kletsten ze over het dossier Almekinders waar ze samen zo hard aan hadden gewerkt en Bert vroeg of ze nieuws had over de jacht op Sven.

Sven, degene die Zoë zes jaar geleden had opgepakt voor een gruwelijke moord en die achttien jaar gevangenisstraf en tbs had gekregen. Dezelfde Sven die een paar maanden geleden ontsnapt was uit de instelling en een ansichtkaart had gestuurd om haar uit te dagen voor een wedstrijd. Dat zou geen potje tennissen worden. Door de boodschap op de kaart was besloten dat Zoë en haar gezin in eerste instantie intensief beveiligd moesten worden. Een maand na zijn ontsnapping hadden ze in goed overleg met het opsporingsteam dat op de zaak zat en samen met de officier van justitie Alice Wiersma besloten dat dit niet meer nodig was. Na de ansichtkaart had Sven niets meer van zich laten horen en was er geen enkel spoor van hem gevonden. Alsof hij was opgelost in het niets, weggespoeld van de aarde. Maar hij was er nog, zat ergens weggedoken, verstopt, te wachten op zijn kans. Zoë wist het zeker.

Haar familie en vrienden informeerden regelmatig of er nieuws was als ze haar aan de lijn hadden of maakten er terloops een opmerking over om te kijken hoe ze daarop zou